

Selma

İsmail Hakkı
ALTUNTAŞ
2017

ISBN:

Dizgi : İhramcızâde

Kapak :

Baskı- Cilt :

İçindekiler

SELMA.....	7
HABER GELDİ	9
NEDEN BU	11
NASIL OLSA BİR SON VAR.....	13
KİMEDİR... BİLMEZLER	15
EY CANIMA	17
OLMADIĞIM YERDE	19
ORTAK KADER.....	21
SÖZDEN KALDIM	23
KATIMA.....	25
İKİMİZE DUA EDECEĞİM	27
DİNİM	31
TERSİNİ GÖRME DÜZ DÜNYA.....	33

4 Selma

ÖZLEMİŞİM	35
CANVER	37
BAŞKALARI	39
USTA.....	41
YIKILMIŞ ÇATILAR.....	43
GÜZEL İNSAN.....	45
YÂRİM'E	47
HÜKMÜM DAİMA	51
KİM KALDI KİM GEÇTİ.....	53
KADERİNDEN ÇIKAMAYAN HAYATLAR	57

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد
وعلى آله وصحبه وسلم اجمعين

Şüphesiz hamdimiz Allah Teâlâ içindir, O'na hamd eder, O'ndan hidayet ve bağışlanma dileriz.

Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Efendimin kapısında tarifsiz sevgiyle beklemekteyiz.

Ehl-i Beyt'e ve çocuklarına sonsuz saygı ve sevgiyle itaat etmeyi iki cihan nimeti ve büyük ihšana kavuşmuş olarak biliriz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

SELMA

Selma, iki zülfiyle gönlümü esir etti.

Ruhumsa ona her gün şikâyet edip durmada!

Tanrı için olsun sevgili, bu âşıkın suçunu
bağışla, düşmanlara rağmen beni kendine ulaştır!

Sen, Selma'ya olan aşkımı inkâr ediyor, hoş
görmüyorsun ha! Sen de evvel emirde bir sevgiliye
kapılsaydın,

Benim gibi gönlün sevgi denizinde aşka gark
olsaydı o vakit halimi anlardın!

Sevgili, yüzünün sevdasına düştük.

Derdinden kulların Rabbine dayandık!

Hâfız'ın gönlü, zülfünün bükümlerinde
kayboldu gitti. Karanlık gecede kılavuz ancak
Tanrı'dır!

Eğer bizden edebe uygun olmayan bir hareket
gördüysen karşılık olarak canımızı ayağına feda
edelim sevgili!

Hâfız-ı Şirâzi

HABER GELDİ

17 Aralık 2017-Şeb-i Arus

seher çağı...

aşk peygamberimden

ölümüze... bir haber geldi

kefen yırtıldı... mezarımız dağıldı

...

a biçare... a çâresiz

değsin kalbine ihtimam

kuyuya düştüğün zamandan beri

düzensiz...yorgun ve hastasın

bekliyordun... cana

özlediğin bu haber sana

...

bende bir kulum

gamım da, neşem de bir kuldur

ancak duam bize olsun

ayrimsız

NEDEN BU

Ey Selma!

bülbülün halini bir kerecik sormuyorsun

bu gurur ne vakte dek sürecek

güzelliğın müsaade mi etmiyor

yoksa... kadehinin sarhoşlarıyız...diye mi

bize uyan ... daima acizlik

zahitlik para etmedi melamete baş koyduk

gülyabanilerle bizi korkutma

mazur gör teslim olduk

meyhaneye düşmüş bir başımız var

ayağından baş kaldırmayacağız

gururun bize bu sarhoşluk saltanatını sundu

ayrı nedir bilmeyiz

gece gündüz gibi

umup duruyorum

kalem kesmiş ezeli takdir böyle

sır olmaktan çıktı

NASIL OLSA BİR SON VAR

Kalemler, kelimelere gebe
doğup duracak diye beklerken
zaman akıp gidiyor

gölgenin uzun olmasına bakma ışığı peşine
takılmış

kalbine değer bir sevgi yok

yeşerecek kadar yumuşak bir toprağı olmamış

içine yılgın durup çözeceğı hangi eşi var

bir yanda hastalanan öbür yanı çok merak etmiş
bilen

değersizlerin değerlendirmesine kurban edilen
değerleri... kim bilir

bir silgi kullanır hepsini unuturlar, daha yazan
unutmadan

çok şey mi demeyin

elin eline bitkin değil ki sıksın bir kere eğer
anlamaz gelirse

başı taşın altına koy

bir yücelik abidesi

ezeli bitmez hikaye

anlamıyorum diyecek hiçbir şey yok...

fakat bu ısrar... karalar gölgesine hayalet
kalmasaydı

14 Selma

bedenin yorgunluđuna bir sigara dumanı
birisi gelse niyetine bir taş alsalı... yolcu
otobüsüne koysa

gitsin gideceđi yere

olur bir büyü

gerçek mi

tabiki gerçek... kopar yerinden

hepsi biter söz kalmaz yer kalmaz

olan oldu bir kere

ağlayanın olmadığı biri yine yalnızlığında bir
güneş

onunla kalsın diye bekle...dağın üstünde hep
görülen

o karayı, onu hep istediler de yine yar olacak

kalmadan

istemeden isyansız boşuna

duruşuna dur denecek neyi üfleyen

hikayesiz bir hayat yaşamaktan bıkmış

hayalin perdesine takıl ama

nasıl olsa bir son var

bu dünyada

KİMEDİR... BİLMEZLER

“Herkes kendini bülbül gibi âşık yapabilir.
Fakat pervane gibi bu uğurda başını vermeye uğraşmaz.”

Mevlânâ Halid-i Nakşibendî

âlemde gör aksi
başkası var mı
gözü, yüzü, yanak, zülfünden
bir aynadır
ne benzeri var...ne zıddı
gizlendikçe gizlenir
yok... söz onun
nerden göre...nasıl ifade
o nerde... denzinde
yanında bir sus...
hatırına...sanın kötü gelir
söyle müphem değil
imkân var
hep onu söyle... çoğalır
kimedir... bilmezler

EY CANIMA

Ey canından canıma
durmadan, gizlice haber salan;
her an seni düşünmedeyim,
her an seni kurmada;
ne düşünüyorsan hemen bu kula malûm
olmada.

Ne düşünüyorsan, hatırına ne geliyorsa o,
hemen bu kulun gönlüne de doğmada,
aklından da geçmede.

Cânım, işvelerinle, nazınla oyalanıyor,
hilen, düzeninse gizlice bir başka hale sokuyor
beni.

Her seher çağı ney,
dudağını anıyor da feryad ediyor;
aşkın, neyin dudağını ballara, şekerlere gark
ediyor.

Bir göz ucuyla baktın,
gönlümü alt-üst ettin,
öyle bir hale geldi gönül ki kendinden de geçti,
başiboş, yollara düştü gitti.

Kemer haline geldim,

18 Selma

belki kucağıma gelirsin a göz ucuyla bana
hışımla bakan dost.

Kaynak: Mevlânâ Celâleddin-Divân-I Kebîr-Hazırhyan :
Abdülbâkiy GÖLPINARLI, İstanbul Remzi Kitabevî ,
Yükselen Matbaası İstanbul – 1957; CLXVIII (168); Cilt,2; sh:
195

OLMADIĞIM YERDE

olmadığım yerde olmak
bitsin
bilsem ki ben değilim
bende biten onlarda neden bitmez
olmadığım yerde olmak
ulvî konukları
taklit etmek benzemek neyime
derken yine de olmadığım yerde olmak
olmuř gibi bir nar
içimde olmayan olmak
taneleri dökülen
bu azap beni çevirir
olamadığım yerde olmak
beyazım karalanırken
oralarda olmak

ORTAK KADER

eski... ne güzeldi
aramak
taş gibi bulunur diye
ne günlerdi o günler der miyim
şimdilerde
serseme döndü mü gemi
hangi kıyıda
kalır bekleyenlere
kuş özgürdür
uçar mı kanatları kırık
çığlık atmak için derin dünyanın içinden
tercih edecek
yürüyüşü yok
anlayanı da yok
paylaşacaklar kayboldu
sırtta işeyen martıya bakarken
kıyıda
acı değil bir ortak kader
üzerine işenecek kadar
bir kuşla yapayalnız
silen gelene kadar

SÖZDEN KALDIM

canım benim, anlatamam seni
dilim dönse, harfler yetmiyor
can... dudakla, harfle anlatılmaz ki
biliyorum... sözden usandın
sığındığım bir kimsem yok diyorum
yine de ben anlatış aynamı sana çevirdim
ne yapayım
söze açım
ayıp olmak/olmamak mı... şaşkınım
sen anlam vermezsen...bir zevk katmasan
şu harflerle anlatılan buluşmanın da bir mânası
olur mu
benden gizlenme
sen de bilirsin
sevgi, anlatışa sığmaz
başkaları da bilir/bilsin
ben senin, bir kulunum
hem de vefalı
istemesen de
seni canla-gönülle sevdim

ayrılamm kapının eşığinden
el-aman
ben sensiz yok olur-giderim
yokluk dahi varlık kabul eder... halbuki ben
ondan da aşğılık bir hâldeyim
canım... sözsüz
seninle ben... sensiz-bensiz bir araya gelsek
tek olsak, bir olsak ne olur
biz bir olalım... kör olsun biri iki gören göz
tamam...her yerde binlerce gölgen var
onları da kendinden ayırmayabilirsin
fakat...hepsini gizle, ışığında yok et
bana göster güneşe benzeyen yüzünü
gölge gibi senden hiç ayrılmayan biri varsa
o da benim...diyebilmek isterim

KATIMA

aradığım anda gündüz yok
içimde olur bir kara
güneşe bakış bulsam
yorgunluk kalır katıma

bir rüya
çıkaram çıkarım katıma
görsem yüzünü
bana ne
hayal... âlemi başkasına

sesini duyar... kalbim
dilim oynar
mademki bir kulum
perdeyi yırtamam
hani sözdü
sen gel can katıma

İKİMİZE DUA EDECEĞİM

Sâki! İnsaf et;
ne güzel bir yüzün var
ben, yerden oldum
n'endesin sen?
Kul desem... lâyıık değil sana
Allah desem korkarım
Susturmuyorsun ki susayım
fakat söz söylemek yolunu da
açmıyorsun bana
Üzüm gibi sıkıp eziyorsun beni
sevgili değilsin; derdi belâmsım benim.

**

lâyık değilim amma...
sevginle yandım
yine de...seni sevmeye geldim
ya Tanrı nurusun sen
ya Tanrı'sın
yahut meleksin
yahut da bir nebi...

**

dün gece içimden feryatlar
yedi kat gökten gelmiş gibi
uyandırdı beni

bahçede dahi kumru
dem çekmeyi bıraktı

feryadım
cânım benim...beraberce gülelim
bir olalım ayrılık bitsin
demedin mi...
seher vaktine- dek
lisanımca bize dua edeceğim

eyvâh
görünmeyen ulular halimizi gördüler de
duaya âmin dediler
gizli kalmalı değil miydi bunlar

canım... yol buldu gül bahçene
sen varken yeryüzünde gölge yoktur
şimdi ise ayrılıktan konuşuyorsun

yak, yık, ama ayrılıktan bahsetme
seni gören bu gözlere
kör olmayı reva görme
boynum, aşk kılıcına lâyıık değilse
kanlar içine koy... köpeklere at
yine de dua edeceğim
başıma taş yağsa da
varım fedâ sana

DİNİM

“Mevlana’dan”

Ey benim dinim...

Ey benim imanım...

Ey benim incilerle dolu denizim.

Ey güzel yüzünde yüzlerce merhamet nuru
parlayan güzel...

Canım kapında...

Senden gelen misk kokularına...

Amber kokularına gark olmuşum.

Bedenimi gördün ya...

Cana da bak.

Mücevheri gördün ya...

Madenini seyret;

Şu eşi bulunmaz acayip imana bir bak ki

İman bile ona dalınca yolunu kaybetti... gitti.

Ya rabbi!

Canıma bu dilden başka bir dil ver de...

Birliğini söylerken zünnârım çözülsün.

Her an daha da fazla gençleşsin...

Daha da fazla gizlenmedeyim kendimden;

O düzgün... o yolunda devletinin sayesinde
Daima daha da fazla güzelleşmekteyim
Bir zaman kucağına aldında
Küfür de kulum... kölem oldu...
Şu feryadıma bak...
Artık vefayı da an..
Bir kerecik olsun...
Efendim! lütfet... adalet göster...
Merhamet eyle de bu yana da
bir an bizi

Yeter artık;
Şu unutkanlığım olmasaydı her an...
Seni anardım da anardım.

Âşıklar... her çeşit belâyı
Can verirler de alırlar;
O belâ da bunu görür...
Utanır mı... utanır mı...
Aşkını gizleyemez ama
Aşkın... lâyük mü değildir bize...
Utanır mısın
Böyleyken böyle

TERSİNİ GÖRME DÜZ DÜNYA

hâli kınayan
çırpırır... üstünde toprak
tuza düşmüş zamandan ayrı
hayâller yolu
hor gör ... küçük say
gelen gideni çok
kalmış çaresiz... at tut
ağlayan göz ... çok yaşı da
çalışır ayırmaya
güneş... geceyi gündüzden...
değişmeli karalığa yakın ayla
arkadaşı çok
doğmuş batmış olan
gelin gitin içinde
bir kara perde
sessiz...derdine
camsız pencere
tek kalan kalbe arkadaş
soğuk evde
tersini görme düz dünya

ÖZLEMİŞİM

bir albümde
dört ağaç ve kumru
soluk bir resim altında puslanmış
kuşlar, köpekler ve dallar
acının başkentinde
bir duvarda iki satır yazı,
uzun uzun ben...özlemişim
yağmurdan sonra sabah yerini
bulamamış hışırtı
bana gelince
sıyrılıp gelen rüzgar üzerinden
bütünüyle unutulmaya
duraksamış
bir mumun ardında
hayat var
kimsenin gücü yetmiyor
kısa gününün kışında
özlenen uzun geceler
bir hatıranın canlı bakışında
terkedilmeyi bilmek umuduyla

gönüle soluk vermeli

bitiş değil bir başlangıç

CANVER

bilişmek...isteğinden ayırdılar mı

yıkılır, kendinden geçersin

sarhoş olup gitmişsen...

-kimden

Bir şey biliyor ve bir şey duyuyorsan

Canver... ateş sal...

ne duyusun...ne bilişin kalır, nede anlayış

tapanın... tapılanın

görenin... görünenin

Kâ'be'si yüzü...kokusu kılavuz

kaçma... yakyandır...

köpeklerle vefâ kapısını beklemek

gönül kanını içmek...

korku... belâsız kalmak

canverin

Not: Canver: Bu sözdeki "v" ve "r" harfleri kaldırılırsa canlı demek olan "canver" sözü "can" olur.

BAŞKALARI

alışveriş yok mu
baş döner
koku gölgelik
gökleri yığar
ciğer kızıl altın
kapı zindan
baş kor melekler
inanman...ne dediysem
kızma
kendime söyledim
silgim gözyaşı
dünya alt-üst... tek aşk ebedî
tertemiz bir ruh...başka
gizlenmek istiyorum...bir yol
girsem gözüne
koşup duracaksın yine gölge
başkalarına
hayat acı da içimin dolgusu

USTA

söylenecek söz bitince

insan ne yapar

sormalı

kaç kez silinip

tekrar yazılan bir cümle

cevabı yok mu bunun

değersiz kulp

takılmaya çalışırsa bir tasa

tutunamaz

ustası olmadan

YIKILMIŞ ÇATILAR

çatı yıkıldı...nem kaldı
beden düşkün perde altına
birleşince çarpılar
ilkbaharı bekleyen sararmış yaprak
kolsuz-kanatsız uçar
kandil sönmüyor
yağ koyanı var
saklanın... yok yok olmaz
kimse bulmasın... baş yarık
kendinizi çalın
durduk yere çatılar
gökyüzünde işaretler
ne arar dururlar
resimli ağaçlar
dalları olsa kuşlar mı konar
kalmış bir anda
buluşmalar
yıkılmış çatılar

GÜZEL İNSAN

haber geldi
güzel insan
derdine giriftar.. kalbine zevk almayan
düşkün sokaklarda dolaşır
Selma'nın yurdunu hatırlar... ayrılığın acılarına
dayanılmaz ...yerlere baş koyup hasretini
dökülen suların güneşe yıkımında buhar
isterken toprağa bulaşır ki... ayrılmayım da
çamur olur
gelenin gidenin acımasız ayaklarında
altında... tozlanmak
uçuşan yapraklardan kalan
ağaç dallarını kırmak
şimdi rüzgar salmış
bir ora... bir bura sallıyor

YÂRİM'E

Yârim'e!
epeyce bir zaman geçti.
yazmak ve yazmamak
hani bir yerde bir bekleyeni varmış gibi
okunmak ve okunmamak arasında
bir define bulmuş gibi merak ediyorum
bir kul ulaşmak için
son noktaya çok çalışır ve ulaşamaz ya...onun
gibi
kala kala...
gölgede duran bir şeyler yazabilir mi...
şimdi
içi boşalmış bir kütük... karıncalar kaplamış
bütün düşünce dünyasını
yine de kendi kendine dönüp böyle olması
gerekiyor demeli
neden...çok yorgun, kendi içine yorgun
asıl mesele bir anımsatış
sevginin kabullenişini hayata ve ölüme bağlı
bu âlem, tanrıya çok dualar göndermiş
en iyisi ve en kötüsü içinde

ancak insan farklı...

bir beklentisi var...

tanrısı neden dönüş yapmaz, diye...

tanrı uzakta mı?

varlığının işaretlerini birer birer eksiksiz gösterirken...

tanrı ile arkadaş olma

yok dediğinde itiraz mı olacak...

var dediğinde bir sevinç o kadar

aşk diye tarif edilen tanrı ile alakalı bir şey olamaz

sonuçlarına katlanılmış ağır hallerin içinde tekrar tekrar anmak

bu anlatılmayan bir başka hikayenin acı ifadesi

inkar edenlere acımamalı aslında onlar hakikatin gerçeğindeler

seni seviyorum tanrım deyişi ve onun sessizliği ve devam etmesi

onca çilenin çok uzun oluşunu mu

yoksa bir avuntu

Ya Tanrım neredesin

beni neden yalnız bıraktın.

şimdi yoksun... var olduğunu biliyorum

ama neredesin

bu bilme karşılığında yoksun

ben ise yorulmuşum
diyen biri için tek çözüm ölmek mi
veya tanrıya benzeyeni bulmak
neyi bulur ki?
bilmeden bildiği ne olabilir?
düşünün yanında olup onu dinlemek sohbet
etmek,
gözünden, gönlünden dünyaya bakmak...
sonsuz güzelliğin ardında...
beklentisiz ve umutlarını
ötekilere dağıtan hali
uzak ve yakın ifadesinin yersiz kaldığı
sadece “bir” den “biz” varırken
bizi çok özlenir
nasıl olsa bir gün bitecek.
sonunda hayat bir yolculuk değil mi ... ancak
dilekler
“ey kervancı,
leyla’mı bensiz götürme”
düşünün, o kaybettiğimiz biri mi, yoksa bulmak
istediğimiz biri
ikisi arasında
gitmek gelmek

HÜKMÜM DAİMA

Her günüm cumadır benim, şu hutbemse dâimi.

Şu minberim yücelerden yücedir, maksurem
[yüksek yer] erlik, insanlık.

Bu minberin basamağı, bir gün gelir de,
insanlardan boşalırsa canlar,

Melekler tutarlar da gayb âleminden armağan
olarak birini bulurlar, getirirler, oraya korlar; boş
bırakmazlar o minberi.

Kaynak: Mevlânâ Celâleddin-Divân-ı Kebîr- Hazırlayan:
Abdülbâkiy GÖLPINARLI, İstanbul Remzi Kitabevi,
Yükselen Matbaası İstanbul – 1957; CLXVIII (168); Cilt,2; sh:
223

KİM KALDI KİM GEÇTİ

ey kehrubam hastayım
saman çöpü gibi oradan oraya savuruyorsun
peşindeki tozlara rakip gelirken
kollarım kanatlarım kırık acılar içinde
kıvraniyorum
az mı kulluk ettin diyorsun
benim vücudum yanında... gönlümde hasta
şarap sun
kafam yerinde durmasın
sonra aklın yerinde diye benden kulluk istersin
bu hastalıktan ölürüm dedim ama
İsa nefesli imdadıma yetişti
aslında gamı, özlemi, hasreti beni ayakta
tutuyor
başka
herşey benden beni alıyor
ondan bana küçük bir haber geldi mi
dünyalar benim aslında
hastayken tanrı misafir gelirmiş
o vakit ben sızlanırken...bana hayran baktı
baktım ki benim... eşim mi suretim mi

ben miyim... neyim
yoksa o ben mi
sevgili benim halime acımıyor musun ...yoksa
taş yürekli misin
habersizmiş gibi mi davranıyorsun
ağlamam da hoşuna gidiyor
sesi ney gibi çıksın
yanık yanık diye
beni anlama zamanın gelmeliydi
yoruldum
belki de bu ayrılık benim hasatlığım sebebi değil
hayat veren şifa kaynağım
çok geçmedi
ama geçen tövbe ettim
başımı dizinde hayalen uykuya verdim
can çıkar ...artık bedenim tükendi dedim
gözlerimi kapattım bir daha açamam diyerek
bu yorgun halimle kendimi kaybetmişim
sonra ne oldu... baktım gözlerim
açılmış başımı okşuyordun
dünyada mıyım yoksa derken
bana tebessüm ettin
böylesine razı değilim dedin...

hasta olan benim benimle beraber ol
kaç gönül kaldı ki
aşık mı var sanıyorsun... hepsi bedeni
onlardan uzağım... bulaşık kirliler
âşıklar hüznünlü olur
onlardan uzak olmanı istedim
yine de iddia edenler seni takip edecekler
dermanım
benden sana dönüp dursun
sen yoksun
olmuşuz beraber bilmeseler ne gerekir
bilselerde...yok yok bilmesinler
seni bırakmadığım için
bazen çok seviyorum bu hasta oluşuna
...üzülme
kaplayınca her taraf sarsılıyor
onun için hoş gör
yol bu geçitlerden geçmektedir
ancak kim kaldı kim geçti... belli değil

KADERİNDEN ÇIKAMAYAN HAYATLAR

Zamanın içinde bakılmaz çirkin yüzü ve güzel sesiyle bir köle vardı. Aydınlıkta itilir, karanlıkta biraz sevilirdi. Efendisi gece onunla sohbet eder, ancak aydınlıkta, sözü dahi ağzından çıkamadan boğazında bırakırdı. Gözüm görmeye dayanamıyor, derdi. Öylede olsa, sahibi köle pazarında satışa çıkarırdı, bu inanılmaz dertten. Kim aydınlıkta çirkin köleyi alırdı ki? Almadıkları gibi, duyduğu aşağılık sözler yüzünden, sürekli üzülerek evine dönerdi. Evi de ev olsa, ahırdan dönme bir yer, soğuktan korumaz, yazın sıcaktan yatılmazdı. Köle bu şekilde dünyaya geldiğine mi, yoksa değişmeyecek kaderine mi, sorgusuz neye üzüleceğini bir türlü bilmezdi.

Köle, geceyi çok severdi. Gecelerim, vefalı gecelerim...derdimi unutturan kara gecelerim... der gecenin karasına gönlünü katardı. Zifiri o kadar aşka şevke gelirdi ki, Mecnun onun söylediklerini hiç söylememişti. İçi deşilir, harflerini, kelimelere okur kendinden geçirdi. Bilir miydi, bilmez miydi, ayakları onu taşı tepenin başına çıkarır, orada sesinin çıktığı kadar feryad ettirirdi. Ses bu ya, yol buldu mu, gider boşluğuna. Onun da sesi, derin vadinin sonundaki mavili köşkün karşına düşen tepeye gider ve aksi seda ederdi. Bir kat daha güzelleşen sesle nameler halinde, mavili köşkte kalan dilberinin odasının penceresinden salkım taneleri gibi düşürirdi.

Dilber...gönülçelen ahu...bir gören bir daha görmek için canlar verilen dilber. Onu dinler, içinden anlatılmadığı bir sevgi duyardı...o da her gece nedensiz sesi bekler, uykusuz geceler geçirirdi.

Olmaz değildi. Onunda kendine göre bir derdi vardı. Felç değil ama, ayakları yere basamaz, adım atamazdı. Güvendiği ve âşık olduğu biri tarafından ihanete uğramış, üzüntüden bu bilinmez hastalığa düşmüştü. Doktorlar bir türlü çaresini bulmuşta değillerdi.

İşte paylaşılan bir kaderin kavuşturmayan halleri...

Karanın gizemli endamında, güzelleşen köle için, yanan bir kalp, bir dil var. Fakat benim diye bakılacak, gösterecek bir yüz

ve kudret nerede?

Günler geçti... değişen bir şey yoktu... Görmediği birine sesinden güzeldir, diyerek sevgi duyan bir ahu... çirkin kölenin de hayaline bile gelmeyecek kadar uzaktan erişen bir sevgi... Bir şeyler ikisinin akıllarına gelse de bu sevişmenin esrarını bilmelerine imkanları yoktu.

İmkansız...

Kölenin kalbinde tufanlar, onu yıkmak için gayret ederken, hayata tutunup kalmak için bir çıkar yolu, gecenin karasına bulanmak ve tepede baygın baygın yatıp ağlamaktı.

O dilber içinde, beklenen ve hasret duyduuran o güzel nameler... Bilemeden düşlenen bir dünya zevki...

Bu kader mi...

Kaderin mütemadiyen değişmez bir alışkanlığı...

Ey felek!

Bu kaderi neden yazdın ve razı oldun.

Köle çirkinlik çukurunda, bir seveni var güzellik yurdunda.

Ve iki yokluğun arasında çırpınarak dönen aşk çemberi...

Dönsün dursun.

Dursun mu?

Bu vefaya sığar mı?

Köle ağlar kaderine, sevdiği de...

Buna sevişmek mi denir, senin katında?

Elem yurdunun, kan akıtan kırmızı karanfilleri...

Ayrı düşmüş iki kuru dal, üstlerine gelen pembe bulutlar hangi yağmur için karacak, ölümüne gelmeden.

Sonra, yağmurlar sağnak sağnak yağsa ne olur, iki kurumuş dal hayata gelemes ki...

Gözler ağlasa, kör kuyuya dönse, tükenmeyen bir sevda...

Sorsun bilge kişi; Tanrı nerede?

Bunun cevabını verecek mi veya biri var mı?

Ah...Sorulacak ne çok soru var...

Birleşmesi olmayacaklara; yüzüstü ses vermek ve derdine kavuşmayacak birini dermansız bırakmak.

Böylesine ayrılıklar başlamadan bitsin demekle bitmiyor...

Bir bilinen var doğrusu; o da kıskanılan hayatların var olması, ama kim/ne tarafından?